

taget sig af Sagen, hvor den maatte anerkende Henvendelsens Berettigelse. Paa samme Maade optræder den preussiske Regering overfor tilsvarende Henvendelser fra den danske Regering. Et Eksempel derpaa er nylig kommet til Offentlighedens Kundskab gennem Udenrigsministeriets Meddelelser om Sønderborg-Sagen. Den Art venskabelige Meningsudvekslinger er intet nyt; de er velkendte mellem andre Stater, hvis Territorium grænser til hinanden; de har stadig fundet Sted under de vekslende danske Regeringer, saaledes som det tidligere er oplyst af min højtærede Forgænger under Forhandlingen her i Tinget den 14. Februar 1912 og siden af mig ved Finanslovforhandlingen den 23. Oktober 1913. Under saadanne Drøftelser har den nuværende Regering ladet sig lede af de samme Synspunkter, som min højtærede Forgænger den 14. Februar 1912 fremstillede overfor dette høje Ting, og som fandt enstemmig Tilslutning i Tinget. Af begge Staters Regeringer behandles Henstillinger af denne Art saaledes paa en Maade, der er „en Selvfølge i Samkvæmmet mellem ligeberettigede Nationer“. Selv om der ifølge det foreliggende Referat af Herrehusdebatten synes at have været Mulighed for en Misforstaaelse, vilde jeg finde det i vort Lands velforstaaede Interesse, om man lagde Vægt paa overfor Almenheden at understrege det rette Forhold snarere end at se en Ydmygelse for Danmark, hvis internationale Anseelse og Værdighed det er alle Danskes Bestræbelse at hævde.

Man kan ikke lukke Øjnene for, at der for Tiden i Forbindelse med Nationalitetskampen er en voksende Agitation i visse Kredse i Tyskland mod Danmark. Fra denne Side søger man ofte at fremstille det, som om den private Virksomhed, der udfoldes her i Landet for Bevarelsen af dansk Sprog og Kultur hos dansktalende Nordslesvigere, skulde være forbundet med Tanker af politisk Natur. Deltagerne i denne Virksomhed vil bestemt afvise al saadan Mistanke; de forstaar utvivlsomt, at den traktatmæssig bestaaende Tilstand fuldt ud skal respekteres. Men det er en Kendsgerning, at der af og til fremkommer Udtalelser, der kan mistydes eller i alt Fald bruges mod os. Vanskelighed kan det saaledes volde, at man i Tyskland, som i adskillige andre Stater, har en anden og strengere Opfattelse af Statens Ansvar for Udtalelser af dens Embedsmænd end den, der er herskende hos os. Regeringen forsømmer selvfølgelig ikke over for Henvendelser om saadanne Udtalelser at gøre opmærksom paa denne traditionsmæssige Forskel i Opfattelsen, men den gør ogsaa Regning paa, at danske Embedsmænd vil føle deres Ansvar og bestrebe sig for at undgaa alt, der kan skabe Vanskeligheder for den danske Stat.